

[Aksel Larsen.]

kommet, og om den har foretaget tilsvarende undersøgelser på absolut objektivt grundlag af, hvad det vil komme til at betyde for os, hvis vi ikke går ind i fællesmarkedet. Det forekommer mig, at man må undersøge begge muligheder lige omhyggeligt for derefter at afveje, hvilken vej vi skal vælge.

Ganske vist kommer man, før man vælger, til at tage andet end det økonomiske, det erhvervsmæssige og levefoden i betragtning. Fællesmarkedet er jo nemlig ikke blot en økonomisk sammenslutning, er ikke først og fremmest en økonomisk sammenslutning, men først og fremmest en politisk sammenslutning. Det fremgår af traktaten, som jeg vil håbe ærede medlemmer har læst. Man kan blot se indledningen til den. Det står side 7 i den lille bog, vi har fået fra udenrigsministeriet. Der står her — jeg tillader mig et citat, højtærede formand — at man er

„besluttet på at opbygge grundlaget for en union mellem de europæiske folk, som uden ophør gøres snævrere.“

Altså: „uden ophør gøres snævrere“. Da der imidlertid ikke eksisterer vetoret inden for fællesmarkedet, men sammenslutningens bestemmelser sker enten ved simpel majoritet eller med kvalificeret majoritet, bliver det stormagterne, der kommer til at bestemme. Det fremgår også af de udtalelser, den højtærede udenrigsminister fremsatte om Europa, som ligger mellem de to eneste reelle verdensmagter. Dette kan kun, hvis der skal være mening i det, forstås derhen, at man drømmer om, at dette forenede Vesteuropa skal blive til en tredje reel verdensmagt. Det turde være tydeligt, at det kan det kun blive, hvis det bliver en regulær centraliseret statslig sammenslutning, hvor de enkelte medlemsstaters suverænitet ikke blot på økonomiske og handelspolitiske, men også på andre områder — det ærede medlem hr. Poul Møller var i særdeleshed inde på det kulturelle område — bliver opgivet.

Hvis man studerer traktaten, kan man også se det af den måde, foretagendets ledelse er organiseret på. Ledelsen skal bestå af forsamlingen, og den skal åbenbart være en art parlament. Det mest forsonende ved det er vel, at man skal stræbe efter at finde ud af, hvorledes medlemslandene kan vælge de delegerede til dette parlament ved direkte valg og ikke ved indirekte valg, som det foreløbig foregår enten ved regeringernes eller de lokale parlamenters foranstaltning. Men der tildeles ikke landene lige stor styrke i forsamlingen. Der tildeles dem styrke i forhold til deres folketal, økonomiske styrke o. s. v., og når man ser på tallene på forsamlingens sammensætning bliver man klar over, at det er stormagterne, der har den afgørende indflydelse. I givet fald skal der i forsamlingen være $\frac{2}{3}$ majoritet, i andre tilfælde skal der kun være simpel majoritet.

Ud over forsamlingen eksisterer der imidlertid noget, som hedder rådet, og det består af repræsentanter for de tilsluttede landes regeringer. Der behøver hvert land kun at have én repræsentant, men stemmerne falder med forskellig vægt. I det hidtidige fællesmarked er det sådan, at Belgien har 2 stemmer, Frankrig 4, Italien 4, Luxembourg 1, Nederlandene 2 og Tyskland 4. Det er altså givet, at hvis blot de tre stormagter er enige, er der ikke noget for de små at gøre. Det er måske endnu tydeligere i forsamlingen. Der har Belgien 14, Frankrig 36, Italien 36, Luxembourg 6, Nederlandene 14 og Tyskland 36, og det vil sige, at hvis blot to af stormagterne slutter sig sammen i forsamlingen, har de flertallet, og så kan den tredje stormagt plus de små stater ikke gøre noget, medmindre det er en sag, der kræver kvalificeret majoritet.

Det, der synes at være afgørende, er imidlertid kommissionen, som åbenbart skal være fællesmarkedets egentlige regering. Føj hertil, at medlemskab i fællesmarkedet er uopsigeligt. Det skal angiveligt gælde evigt. Bevares, man behøver måske ikke at lade sig imponere af det. Jeg har ikke